

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Η ζωή και η περιπέτειες του ΚΟΖΑΚΟΥ ΓΙΕΡΜΑΚ

Γνωρίζετε ότι η Σιβηρία, μιά από τις μεγαλύτερες περιοχές του κόσμου, δύο

φορές μεγαλύτερη απ' όλοκληρη την Εύρωπη, κατεκτήθη έτελώς συμπτωματικά από πεντακόσιους κοζάκους, επί κεφαλής των οποίων θρισκόταν ένας θαρκάρης του Βόλγα, καταδιωκόμενος από την τσαρική αστυνομία για ένα έγκλημα που είχε διαπράξει; Το πιο περίεργο στην ιστορία αυτή, είναι πως όταν συνέλαβαν επί τέλους τον Γιερμάκ — έτσι λεγόταν ο αρχηγός της σπείρας των κοζάκων — του πέρασαν από τον λαιμό όχι την θηλιά της άγχονης, όπως θα φαντάζεται ασφαλώς ο άναγνώστης, αλλά την συμβολική χρυσή αλυσίδα... του πρίγκηπος!

Μά, προτιμότερο είναι να σάς αφιγηθούμε από την αρχή την καταπληκτική αυτή περιπέτεια — μιά έντελως άγνωστη σελίδα της ρωσικής ιστορίας.

Μιά μέρα — πέρασαν 350 περίπου χρόνια από τότε — ένας Ρώσος έμπορος αποφάσισε να κάνει περιοδεία στα χωριά που θρισκόντουσαν κοντά στις όχθες του ποταμού Βόλγα. Φώναξε λοιπόν έναν θαρκάρη, τον Γιερμάκ, και συνεννοήθηκε μαζί του για το ταξίδι, χωρίς να υποψιάζεται ότι θα έδινε στον ταπεινό αυτόν Ρώσο την ευκαιρία να γίνη πρίγκηψ και ότι θα μετέβαλλε συγχρόνως την Ρωσία στο μεγαλύτερο κράτος του κόσμου.

Ο Βόλγας ήταν έρημος στην περιφέρεια που επρόκειτο να διασχίση ο έμπορος αυτός. Η θαθεία νυχτερινή σιγή έδινε εξαιρετική γοητεία στο τοπίο.

— Τί ωραίος ποταμός ο Βόλγας! είπεν ο έμπορος στον Γιερμάκ. Στα δικά μου τὰ μέρη, κοντά στα γερμανικά σύνορα, δέν έχουμε τέτοιο ποτάμι... "Ας είναι, Γιερμάκ, αι πάνε καλά ή δουλειές μου, στην επιστροφή θα σου δώσω ένα δώρο... "Έχω σκοπό ν' αγοράσω αυτή τη φορά πολλά πράγματα. "Έμαθα ότι οί χωρικοί πουλάνε στην περιφέρεια αυτήν όσο-όσο την έσοδεία τους. Φρόντισα λοιπόν να πάρω περισσότερα χρήματα μαζί μου...

Και ο άφελής έμπορος, θέλοντας να πείση τον θαρκάρη ότι του έλεγε την αλήθεια, τράβηξε κάτω από το καφτάνι του ένα θαρύ σακκίδιο γεμάτο χρυσά νομίσματα. Η χειρονομία αυτή θα του έστοιχίζε την ζωή...

Ο Γιερμάκ είχε περάσει ως τότε ζωή θασανισμένη, υποχρεωμένος να εργάζεται αδιάκοπα για να κερδίση όσα ακριβώς του χρειαζόντουσαν για να μη πεθάνη της πείνας. Όταν, λοιπόν, είδε το σακκίδιο με τὰ χρυσά νομίσματα, τὰ μάτια του επέταξαν άγριες σπιθες... Με το ποσόν αυτό θα μπορούσε να ζήση άνετα πολλά χρόνια... Η σκέψις αυτή καρφώθηκε επίμονα στο μυαλό του και τον έκανε να διώξη από την συνείδησί του κάθε συναίσθημα φόβου ή δισταγμού. Και όταν, σε μιά στιγμή, ο άνύποπτος έμπορος του γύρισε τις πλάτες, ο Γιερμάκ τράβηξε απότομα το μαχαίρι του από την ζώνη του και του το κάρφωσε ανάμεσα στους ώμους! "Υστερα από λίγα λεπτά της ώρας, ο έμπορος πήγαινε να συναντήση τὰ ψάρια του Βόλγα. "Όσο για το σακκίδιο με τὰ χρυσά νομίσματα, αυτό έμεινε φυσικά στα χέρια του θαρκάρη.

Ο Γιερμάκ δέν είχε πειά κανένα λόγο να συνεχίση το ταξίδι, τώρα που ήταν πλούσιος. Και αποβιβάστηκε στο πρώτο χωριό που θρέθηκε στο δρόμο του. Την επομένη δ-

μως, έμαθε με τρόπο ότι ανέκάλυψαν το πτώμα του εμπόρου και ότι ένας μάρτυς κατέθεσε στην αστυνομία ότι είδε το θύμα να μπαίνει στη θάρκα του Γιερμάκ. Ο θαρκάρης κινδύνευε να συλληφθή από στιγμή σε στιγμή. Στην άπελπισία του λοιπόν, σκέφτηκε να πάη να ζητήση προστασία από μιά συμμορία κοζάκων ληστών, που είχαν στήσει το λημέρι τους εκεί κοντά. Θεωρούμε περιττό να σάς πούμε ότι οί λησται αυτοί, των οποίων την συνείδησι έβάρυναν έγκλήματα τρομερότερα από εκείνο που διέπραξε ο Γιερμάκ, υπεδέχθησαν τον θαρκάρη σαν ένα «συνάδελφό» τους.

Από την ημέρα που ο Γιερμάκ έκανε το πρώτο βήμα στο δρόμο του κακού, ένοιωσε να ξυπνούν μέσα του ένστικτα άγρια. "Ός τότε, άγνοούσε και ο ίδιος τον πραγματικό έαυτό του — πόσο σκληρός και αυταρχικός ήταν ο χαρακτήρας του! Πριν περάσουν πολλοί μήνες, ο Γιερμάκ κατώρθωσε να γίνη ο αρχηγός της συμμορίας των κοζάκων ληστών. Έπεβλήθη σ' αυτούς με το θάρρος του, την αποφασιστικότητα του και την θηριωδία του. Σκότωνε αλύπητα εκείνον που θα τολμούσε να έναντιωθή στις θελήσεις του. "Ετσι οί λησται αναγκάστηκαν να υποταχθούν στο άνθρωπόμορφο εκείνο τέρας. "Επί κεφαλής λοιπόν της όρδης αυτής, ο Γιερμάκ είχε τρομοκρατήσει τὰ περίχωρα, χωρίς να τολμά κανείς να διαμαρτυρηθή στην αστυνομία, επειδή ήξερε τί σκληρόρα τιμωρία θα τον περίμενε.

Μιά μέρα — είχε περάσει ένας χρόνος από την δολοφονία του εμπόρου — ο Γιερμάκ, βέβαιος για την άτιμωρησία του, αποφάσισε να επεκτείνη τον «κύκλο της δράσεώς του». Η μικροληστείες και ή μικροσυμπλοκές δέν τον ίκανοποιούσαν πειά. "Ηθελε να πραγματοποιήση ένα «κατόρθωμα» που θα τον έκανε διάσημο. "Ένα ωραίο λοιπόν απόγευμα, ή συμμορία του, ή οποία άπετελείτο τώρα από πεντακόσιους κοζάκους, ειδοποιήθηκε να είναι έτοιμη για να έπιτεθί εναντίον όλοκληρου πόλεως!

— Θα καταλάβουμε το Σαραϊτσίκ, — τους ανέκοίνωσεν ο αρχηγός, — και δέν θ' αφήσουμε λίθον επί λίθου!

Την άλλη μέρα το πρωί οί λησται χύμηξαν σαν κοράκια στην δυστυχισμένη αυτή πολιτεία. "Εσφαξαν, έκαψαν, λήστεψαν, έκαναν τὰ τρομερότερα όργια που μπορεί να θάλη ο νους του ανθρώπου, με την έγκρισι πάντοτε του αρχηγού τους. "Όλόκληρες εβδομάδες γλεντούσανε ανάμεσα στα έρείπια της πόλεως, πανηγυρίζοντας τον θρίαμβό τους. "Ένα πρωί όμως, έλαβαν δυσάρεστα νέα: "Ο Τσάρος είχε πληροφορηθή την κατάληψι του Σαραϊτσίκ και τ' ανήκουστα έγκλήματα της συμμορίας του Γιερμάκ κι' έδωσε διαταγή να σχηματισθί ένα σώμα από σαράντα χιλιάδες στρατιώτες και να έπιτεθί κατά των ληστών, με την έντολή να μη μείνη ζωντανός ούτε ένας από αυτούς.

Ο Γιερμάκ κατάλαβε τότε ότι τὰ πράγματα ήσαν σκούρα.

— Μας είναι αδύνατο να μείνουμε πειά στη Ρωσία, είπε στα παλληκάρια του. "Όστόσο, πέρα από τὰ Ουράλια όρη υπάρχει μιά παράξενη χώρα, που την λένε Σιβηρία... Φαίνεται ότι είναι μεγαλύτερη και από την πατρίδα μας. Το καλύτερο λοιπόν που έχουμε να κάνουμε, είναι να πάμε να την καταλάβουμε, αφού εκεί κάτω θα είμαστε πιο ασφαλισμένοι παρά εδώ. Τί λέτε και σεις, παιδιά;

Τα «παιδιά» δέν μπορούσανε, φυσικά, να έχουν γνώμη διαφορετική... Μάζεψαν, λοιπόν, τὰ όπλα και τὰ πράγματά τους, τὰ φόρτωσαν σε θάρκες και ξεκίνησαν για το άγνωστο, ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού Τσούκοβο. Πήγαιναν στην μυστηριώδη Σιβηρία, σε μιά χώρα στην οποία κανείς Ρώσος ως τότε δέν είχε πατήσει το πόδι του...

"Όσο προχωρούσανε, τόσο πιο δυνατό γινότανε το κρύο.

Οί λησταί, ἀφοῦ διέσχισαν, ἑκατοντάδες χιλιομέτρων, ἀποβιβάστηκαν τέλος σὲ μιὰ ἔρημη περιφέρεια. Ἐκεῖ θρήκανε μιὰ ἀπέραντη σπηλιά, στὴν ὁποία ἐγκατεστάθησαν γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουν.

Μόλις μπήκε τὸ καλοκαίρι, συνέχισαν τὴν πορεία τους, δια ξηρᾶς τώρα. Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν, δοκίμαζαν νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν. Τί μπορούσαν, ὅμως, νὰ κάνουν μὲ τὰ τόξα τους ἐναντίον τῶν πυροβόλων ὄπλων τῶν ληστῶν; Καὶ ἀναγκαζόντουσαν νὰ ὑποταχθοῦν στοὺς ξένους κατακτῆτᾶς. Στὸ μεταξύ, ὁ Γερμὰκ εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι βασιλεὺς τῆς Σιθηρίας ἦταν ἕνας Κουτσούπ, ἐπωνομαζόμενος ὁ Τρομερός, ὅτι εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγὰς του πανίσχυρο στρατὸ καὶ ὅτι τὰ ὄρια τοῦ κράτους του ἐπεξετείνοντο ὡς τὴν ἄλλην ἄκρη τῆς γῆς...

Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ πληροφορίες δὲν ἔκαναν τὸν πρῶτον θαρκάρη ν' ἀνησυχῆ. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ συναντήθηκε μὲ τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ στρατοῦ τοῦ Κουτσούπ. Παρ' ὅλη τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ — ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεκαπέντε χιλιάδες στρατιῶτες — οἱ κοζάκοι τοῦ Γερμὰκ κατάρθωσαν ν' ἀνοιξοῦν δίοδο ἀνάμεσα στὸν ἀντίπαλο, χάρις στὰ τελειότερα σχετικῶς πολεμικὰ μέσα ποὺ διέθεταν.

Ὡστόσο, ἡ προέλασις των ἀρχίζε νὰ γίνεται ὀλοένα καὶ πιὸ ἐπίπονη, ἐπειδὴ διαρκῶς δεχόντουσαν τὶς ἐπιθέσεις ἀτάκτων Τατάρων, ποὺ δὲν τοὺς ἄφηναν καιρὸ οὔτε νὰ κοιμηθοῦν.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ θάσσανα, ὁ Γερμὰκ ἔφτασε στὰ πρόθυρα τοῦ Ἰσκέρ, τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κουτσούπ. Ἐκεῖ, δόθηκε μιὰ κρίσιμη καὶ ἀποφασιστικὴ μάχη. Πενήντα χιλιάδες στρατιῶται τοῦ βασιλέως τῆς Σιθηρίας ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν πεντακοσίων ἀνδρῶν τοῦ Γερμὰκ. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ πολέμησαν σὰν λεοντάρια. Ἡ μάχη θάσταξε πολλὰς ὄρες, ἀλλὰ τελείωσε μὲ τὴν ἡττα καὶ τὴν ὀπισθοχώρησι τῶν σιθηριανῶν. Τὴν ἐπομένη, ὁ Γερμὰκ ἔμπαινε θριαμβευτῆς στὸ Ἰσκέρ. Εἶχε κατακτῆσει τὴν Σιθηρίαν!

Τρία ὀλόκληρα χρόνια, ὁ Γερμὰκ ἦταν ἀπόλυτος κύριος τῆς Σιθηρίας. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἔκανε τὴν ἀπλὴ καὶ λογικὴ σκέψι ὅτι ἡ ἀπέραντη αὐτὴ χώρα τοῦ ἦταν ἀχρηστὴ καὶ ὅτι προτιμότερο γι' αὐτὸν θὰ ἦταν νὰ τὴν προσφέρῃ στὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσσίας, γιὰ νὰ ἐξιλειωθῆ γιὰ ὅλα τὰ παλιὰ του ἐγκλήματα. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τσάρος δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ προθυμίᾳ τὸ πολῦτιμο αὐτὸ δῶρο. Καὶ, γιὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὸν Γερμὰκ, τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος τῆς Σιθηρίας.

Κι' ἔτσι, ἡ Ρωσσία ἔγινε τὸ μεγαλύτερο κράτος τοῦ κόσμου χάρις σ' ἕναν ἀγράμματο θαρκάρη τοῦ Βόλγα, σ' ἕναν κοινὸ δολοφόνου!...

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὁ πληγωμένος

Ἄχ! Τί νὰ κάμω τώρα, γλυκειά μου κοπελλούδα; Ἄπ' τὸ λευκὸ σου πρόσωπο μοῦρθε ἕνα βέλος καὶ μὲ πλήγωσε. Τὰ μάτια σου εἶνε γιὰ μένα σαῖτες, βάσανο φοβερὸ τὰ μπράτσα σου. Τώρα, ἔλα, ψυχὴ μου, νὰ γιατρέψῃς τὶς ἀνοιχτὲς πληγές μου, μὲ τὴν ἀσπράδα τῆς λαμπερῆ τοῦ στήθους σου.

Ἄν ἤμουν ποταμάκι

Ποταμάκι ἂν ἤμουν δροσερὸ, ξέρω ἐγὼ ἀπὸ ποῦ θὰ περνοῦσα. Κάτω ἀπ' τὸ ἡλιακὸ θὰ περνοῦσα τοῦ καλοῦ μου, ἐκεῖ ποὺ γδύνεται τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποῦ, τὴν αὐγῆ, βάζει τὰ καλά του — μὲ τὰ νερά μου νάσβυνε τὴ δίψα του, κι' ἔτσι μέσ' στὰ σπλάχνα του νὰ μ' εἶχε πάντα ὁ ἀγαπημένος μου.

Μῦρο παρθενικὸ

Πές μου, κόρη, ψυχὴ μου, τὰ στήθεια σου ἀπὸ τί μοσχοβολοῦν; Ἄπὸ νεράντζι ἢ ἀπὸ κυδῶνι; Ἄπὸ μαντζουράνα ἢ ἀπὸ βασιλικό;

Καὶ τοῦ ἀπαντᾶ ἡ κόρη:

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὠραῖο παλληκάρη, τὰ στήθεια μου δὲ μοσχοβολοῦν ἀπὸ κυδῶνι ἢ ἀπὸ νεράντζι, οὔτε ἀπὸ μαντζουράνα ἢ βασιλικό, μὰ ἀπὸ παρθενικὸ μοσχοβολοῦνε μῦρο.

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β' (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος), πρὸς 8 δραχ. ἕκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ)
- 3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμᾶ (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμᾶ (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτενσέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντὲ Σεμουᾶ.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὄκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἄπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδονται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.